

**Verkondiging van zondagmorgen 24 oktober 1999 door W.G. Rietkerk,
Nederlands Gereformeerd predikant te Utrecht.**

Welkomsttekst: *"Alles wat U gezegd hebt is geweldig en heerlijk. Daarom onthoud ik alles wat ik van U hoor"*. Psalm 119: 129 (vertaling Het Boek)

Schriftlezing: 1 Samuël 30

Tekst: 1 Samuël 30: 21-25 *bij de beek Besor*

Liederen:	lied	434	:	1,2 en 5
	psalm	100		
	kinderlied	19	:	elke morgen als ik wakker wordt
	kinderlied	16	:	ben je groot of ben je klein
	lied	329	:	1 en 2
	psalm	72	:	1 en 4
	kinderlied	28	:	alles wat adem heeft
	kinderlied			brief van God de Vader:

*Ik heb vandaag de kriebels, want ik ben zo blij als wat.
Wie heeft er ooit zo'n brief in zijn brievenbus gehad?
Een bijbel vol verhalen, soms moeilijk, soms apart.
Maar wat ik snap bewaar ik als een parel in mijn hart.*

*Refrein: Het is een brief van God de Vader, speciaal aan mij gericht.
Post van God mijn Vader is het beste nieuwsbericht.
Post van God mijn Vader en ik lees hoeveel Hij van ons houdt.
Hij wil voor ons zorgen voor wie er helemaal op Hem vertrouwt.*

*Het is een lange brief waarin god met ons praten wil,
soms lees ik het hardop en soms een keertje stil.
Ik mag erop vertrouwen, dat Hij machtig is en trouw.
Mij Vader in de hemel houdt van mij maar ook van jou!*

In deze bijzondere dienst werd het VakantieBijbelFeest afgesloten.

David, de man naar Gods hart (4)

'Post voor jou' was het thema van het VakantieBijbelFeest deze week. Daarmee werd natuurlijk de bijbel bedoeld. In ieder bijbelverhaal zit een persoonlijke boodschap van God ingepakt. Het is niet altijd gemakkelijk om dat uit te pakken. Maar bij de geschiedenis van David lukt dat wel. Het is net alsof wij pas door David heen goed leren begrijpen wie de Here Jezus voor ons wil zijn: een herder.

In deze dienst staan we er bij stil dat Jezus voor ons een koning is met een hart voor allen. Juist ook voor hen die om welke reden ook 'bij het pakgoed achterblijven', dat wil zeggen een bijrol vervullen. In ieder geval, zo voelen zij dat. Ze waren te moe om verder door te gaan. Een koning naar het hart van God draagt sterk en zwak, energieke en vermoeiden. Hij trekt erbij wie zich aan de rand voelen staan en doet het gelijk op delen in de 'buit'.

'Bij de beek Besor' is voor deze keer een mooi slot van Zijn brief.

Verkondiging: Gemeente van Christus,

Ik ken een mevrouw, die, als ze brieven naar andere mensen schrijft, altijd eindigt met een heel apart slot. Normaal zetten wij onder een brief: hartelijke groeten, of veel liefs, of als de verhouding wat stijver is: hoogachtend. Deze mevrouw zette altijd onder haar brief: *bij de beek Besor*, en dan haar naam. Dat zette iedereen aan het denken. Als we het verhaal uit de bijbel niet gehoord hadden zouden we denken: bij de beek Besor, wat betekent dat nu toch? Maar nu weten we het al. Daarmee bracht die vrouw het gevoel tot uitdrukking van: 'ach, eigenlijk ben ik maar een achterblijver, iemand die op de spulletjes past, iemand die uit de verte meeleeft. Maar verder, ik heb de kracht niet om in alle dingen zo actief te zijn en mee op te trekken, misschien hoor ik er wel niet bij'.

Ik denk dat de wereld vol is van zulke mensen die denken: 'ach, ik speel helemaal geen belangrijke rol in het leven', of: 'ik? Ze spreken zo vaak over gaven, en over de gaven van de Geest, nou ik heb er geen een'. Of: 'ik mis de moed', of: 'ik ben gewoon moe en ik kom niet mee. Ik zie wel al die drukke mensen, in de politiek of vooraan in de kerk, en op de voorpagina van de krant, maar ik kan het gewoon niet opbrengen.

Op die mensen valt nu hier in 1 Samuël 30 aan het slot van dit verhaal alle aandacht. Het is bijna het laatste moment voordat David koning wordt. In het volgende hoofdstuk lezen we hoe Saul sneuvelt, en in het hoofdstuk daarop, 2 Samuël 1, dat David koning wordt.

Het is dus de laatste drempel die David over moet om die hoge rol, die hoge functie te kunnen gaan vervullen om koning te zijn over Israël. God leert hem hier een laatste les en daar zit dus een vraag in: Hoe zal David met deze mensen omgaan?

We hebben al gelezen hoe Amalek met zulke mensen omging. Want op die tocht door de woestijn toen ze achter de bende aanzaten lag daar die ene man op de grond en ze dachten dat hij dood was, zo slecht was hij er aan toe. Uitgedroogd en uitgehongerd. Zo ging Amalek met zijn zwakken om. Hij was een Egyptische slaaf, vertelde hij later, van een Amalekitische heer. Ze hadden hem gedumpt toen hij geen kracht meer had en lieten hem aan de kant van de woestijn dood gaan. Nu komt het er op aan wat David gaat doen. Het wordt spannend in het verhaal als David bij de beek Besor terugkeert. Eerst is er stilte. Normaal vragen de achterblijvende mannen: "Hoe is het gegaan in de strijd?" Ze hadden al gehoord hoe er koeien blaatten en kinderstemmen klonken, ze wisten dus dat het succesvol was, maar normaal verwacht je dat ze vragen: "Hoe is het gegaan, hoe is het met jullie?" Maar ze durven het niet te vragen. David kan dat zo goed begrijpen omdat hij ook zo'n achterblijver was. Hij moest op de schapen passen toen Israël uittrok om tegen Goliath te vechten. Toen was hij ook een keer zo brutaal om te vragen: "Hoe gaat het met jullie?" En u weet wel hoe zijn oudste broer Eliab daarop reageerde: "Wat? Waar bemoei jij je mee? Moet jij niet op de schapen passen?" Dat voelde bij David of hij een bak koud water over zijn hoofd kreeg. Ineens proef je hier hoe David wijs is geworden, hoe hij geleerd heeft uit zijn eigen ervaringen, hoe hij ineens beseft: ik kan begrijpen waarom ze dat niet durven vragen. Dus David vraagt het aan hen en daar zit iets in van: "Hoe gaat het met jullie? Het moet ook niet makkelijk geweest zijn om daar maar te zitten en niet mee te mogen doen? Je uitgeschakeld te voelen, er niet bij te horen, moeilijk is dat. Hoe hebben jullie dat gehad met elkaar?" Dat is al genoeg om de botteriken uit Davids achterban te doen denken: Wat gaat hij nu doen? Hij zal toch niet...?" Want het laatste wat zij willen is delen met die tweehonderd achterblijvers bij de beek. Ze komen er direct tussen met hun vlijmende stemmen: "Nee, nee, niet delen!" Ze kunnen hun vrouwen en kinderen terugkrijgen, die zijn van hen natuurlijk, maar voor de rest: wegwezen." Dat staat er letterlijk: "Jullie? Wegwezen!" Dan zie je David zoals hij daar staat als de Messiaanse koning, want dat is een koning die net anders is dan een gewone koning. Een gewone koning probeert de krachtigen rondom zich heen te verzamelen en geeft een lintje aan de sterken, maar de Messiaanse koning heeft een hart voor de zwakken, we zongen dat in psalm 72: God heeft een hart voor armen en een hart voor de zwakken.

Zo zie je hier David in –zou je kunnen zeggen- zijn laatste examen voordat hij koning mag

worden. God stelt hem op de laatste proef. "Zou hij het doen?" En ja, David -en dat is ook genade van God, dat zat niet zozeer in David zelf, dat heeft hij ook van God geleerd-, hij doorstaat de proef. Hij zegt: "Nee, zo gaat het in Israël niet toe. Degenen die bij het pakgoed zitten zullen gelijk op delen met degenen die vooraan stonden in de strijd." Dan maakt hij dat tot een inzetting in Israël en dat is door de eeuwen heen zo gebleven. Als Israël ten strijde trok deelde heel het volk in de opbrengst en de winst van de strijd als die er was. Degenen die thuis waren en daar een rol vervulden, degenen die een bijrol hadden, degenen die een hoofdrol vervulden en vooraan liepen aan het front, allemaal deelden ze gelijk op.

Dat is nu het geheim van David, het geheim van de Messiaanse koning. Het bijzondere ligt nu juist hierin –daarom noem ik hem ook Messiaanse koning- daarin is hij een afspiegeling van Jezus. Een voorafschaduw, zeggen wij. Want als je kijkt naar de grootste koning van alle koningen, dat is Jezus Christus. Als Hij verschijnt op aarde dan let Hij op een man als Zacheüs, iemand met een strafblad die in een boom wegkruipt. Juist die man haalt Hij erbij. Jezus let op de kinderen en op de melaatsen, Hij zit mee aan tafel bij hoeren en tollenaars. Dat lezen we van de Here Jezus, zo heeft Hij als de Messiaanse koning zwak en sterk, jong en oud, energiek en krachteloos, rijk en arm, begaafd en onbegaafd, Hij heeft ze allemaal aangesproken en bij elkaar gebonden in die ene gemeente die wij mogen zijn.

Ik begon met het verhaal van die vrouw die onder haar brieven schreef: bij de beek Besor. Het is alsof de Here God onder de brief, de boodschap die Hij ons gegeven heeft, zelf ook gezet heeft: Let op die beek Besor! Je moet zelf ook de genade die Ik aan jullie gegeven heb en de liefde die ik in jullie investeer, doorgeven, en royaal doorgeven. Allen horen erbij, en we trekken samen op.

Dat is het verhaal van David bij de beek Besor. Ik zei al het is als het ware een laatste 'testcase' een laatste proef. Als David dit goed gedaan heeft doet de Here God de deur open naar het koningschap. Zo belangrijk is het dus dat wij als gemeente in de navolging van Christus, -zoals koning David dat deed voor Jezus uit- die gestalte dragen en altijd weer een hart hebben voor iemand die het gewoon niet meer kan opbrengen, of die denkt: ik hoor er niet bij, of: ik heb geen gaven. Dan halen wij in de gemeente hen erbij, zoals wij zelf, als we zo denken, door hen erbij gehaald worden. Zo worden we één gemeente die lijkt op de Here Jezus.

Amen